

môjho Pána prichádza ku mne.“ (Lk 1, 43). Všimnite si, že veta je takmer navlas rovnaká, len slovo „archa“ je nahradené slovom „matka“. Ďalej sa dočítame, že Dávid „tancoval od radosti, že je pri arche“ (2 Sam 6, 14, 16), a podobné vyjadrenie nachádzame pri opise, ako sa pohlo dieta v Alžbetinom lone, keď tam prišla Mária (Lk 1, 44). Napokon archa zostala v homatom kraji tri mesiace (2 Sam 6, 11), presne toľko, čo Mária strávila u Alžbety (Lk 1, 56). Archa priniesla požehnanie pre dom Gétčana Obededoma. Mária priniesla požehnanie do Alžbetinho domu. Dávid išiel k arche, aby mohol vstúpiť do Božej prítomnosti. Mária bola archou, naplnená Božou prítomnosťou. Ide, aby ňou mohla obdarovať Alžbetu. Dva dôvody pohybu. Jeden túži po Božej prítomnosti, druhý sa s ňou chce podeliť. Kde je Mária, tam je požehnanie. Každý z nás sa stáva archou, po tom, ako prijme Eucharistiu.

Dokážeme priniesť požehnanie do svojich domovov, keď sa vrátíme z kostola? Cez čo som dnes pozvaný vstúpiť do Božej prítomnosti, a cez čo sa o ňu podeliť?

Zdravas Mária... Svätý Bože...

8. Streda 6.12.

Kráľovná Ester, krásna Judita - Mária

„Dcery kráľovské sú medzi tvojimi vyvolenými; po tvojej pravici stojí kráľovná ozdobená zlatom z Ofíru. Sám kráľ zatúžil za tvojou krásou; on je tvoj pán, vzdaj mu poklonu. Veľmi vznešená je dcéra kráľovská vnútri, jej odevom sú zlaté tkanivá.“ (Z 45,10-14)

V knihe Ester čítame o mladej žene, ktorá zachránila vyvolený národ. Ester je kráľovnou, nie pre svoje potešenie, ale preto, aby mohla zachrániť svoj ľud pred pomstou nepriateľa. Ester je ženou, ktorá si dokáže obliecť kajúce šaty rovnako ako kráľovské, pretože oboje je pre ňu službou Bohu. Jej národu hrozí

zánik. Úpenlivo sa modlí a postí. Po skončení pôstu odhodlane odloží kajúce šaty a oblečie si kráľovské rúcho. Nádhorne sa upraví. Stane sa krásnou. Potom prejde palácom smerom ku kráľovskej audiencijnej sále. Tam na ňu možno čaká rozsudok smrti. Ester však na to nedbá a vstúpi dovnútra. Kráľ, ktorý si po celý mesiac na svoju manželku nespomenul, náhle pocíti k nej novú príťažlivosť. Na znak priazne vystrie k nej zlatú berlu a ona sa jej dotkne. Vďaka tomu je prijatá, dokáže zničiť nepriateľa Amona a zachrániť svoj národ.

Niečo podobné môžeme čítať aj v príbehu ďalšej biblickej ženy - Judity. (Jdt 10, 3,4-7,8) Jej národu hrozí zánik. Modlí sa a postí. Po skončení modlitby sa pustí do uskutočnenia plánu. Ako prvé sa nádhorne oblečie a vyzdobí, tak, ako najlepšie vie. Judita sa krásila, pretože sa chystá obetovať pre Božie záujmy. Všetci žasnú. Kráča do nepriateľského tábora priamo k veliteľovi Holofemesovi. On, očarený jej krásou, je chytený do pasce a zničený. Dve dôležité ženské postavy v dejinách spásy. Čo ich spája? V ich živote hrozí nebezpečenstvo vyvolenému národu. Vchádzajú do pôstu a hlbokých modlitieb. Potom sa krásne oblečú. Krásou oslepujú nepriateľa a ničia ho. Ester a Judita nám pripomínajú Máriu v jej úlohe voči nám. Mária dovolila Bohu urobiť ju krásnou. Obliekla si šaty nepoškvrnenosti, vyzdobila sa Božími milosťami. S odvahou nič nepriateľa. Je ochotná šliapať po hlave všetkých pokušení, ziel, ktoré chcú ublížiť jej detom.

Aké ozdoby, šaty ma vedľa urobiť vnútorne krásnym? Nebedákam nad sebou?

Zdravas Mária... Svätý Bože...

9. Štvrtok 7.12.

Mária – nevesta obdivu

„Mária povedala: „Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvoj-

ho slova.“ (Lk 1,38)

„Aký si krásny, milý môj, aký pôvabný!“ (Pies 1,16)

„Prvou dispozíciou srdca túžiaceho milovať je určitý obdiv... Je to prvé zranenie, ktoré svätá láska spôsobuje v srdci. Jeden šíp prichádza pohľadom, ktorý zapričňuje, že srdce je stále zaujaté Božími krásami a stále mu spolu s nevestou bez slov hovorí: Ach, aký si krásny, milý môj, aký si krásny a pôvabný!“

Milá z Velpiesne prejavuje tento blažený obdiv, nekladie už žiadne medze rozvoju túžbam. Ukáže na celú zem rozprestierajúcu sa kam oko dovidí a pozýva svojho milovaného do jej života čo najplnšie.

V živote sú miesta, udalosti, hodiny, na ktoré nikdy nezabudneme. Ktosi prišiel, a ako keby nás prebudil z hlbokého spánku; prebudil v nás sily, ktoré urobili nemožné možným. Možno skrze jediné slovo, pomoc, pohľad, súcitnú slzu, stisk ruky, nežný bozk... dokážeme dovoliť Ježišovi, aby nás viac priviedol k životu?

Mária pripomína nevestu z Velpiesne, jednu z najtradičnejších postáv vyvoleného ľudu. Toto všetko zodpovedá úlohe, ktorú Mária má v týchto výjavoch: ona sama v nich dostáva oznámenie spásy, prijíma ho a tak umožňuje jeho splnenie.

Sv. Bernard má dôvod na radosť: „Nevesta musela mať naozaj zvláštnu odvalu, aby sa odhodlala nazvať toho, kto je jej Pánom, jednoducho „môj Milý“. Ale takto odvážny má byť každý z nás. Nevesta nám ukazuje, akou cestou máme za ňou ísť: ísť ako ona, od obdivu k láske; od vyjadrenia obdivu „aký si krásny“, k vyjadreniu „nech sa mi stane, podľa tvojho slova. Tvojim Slovom som milovaná“. Jej obdiv smeruje k večnému plodu, ktorým je Ježiš Kristus.

Zdravas Mária... Svätý Bože...

Farnosť svätého Jozefa Robotníka

SALEZIÁNI NOVÁ DUBNICA

DEVIATNIK K NEPOŠKVRNEJ 2023

DEVIATNIK K NEPOŠKVRNEJ PANNE MÁRII

„DCÉRE SIONSKEJ“

„Dievčatko prišlo do obchodu na nákup. Presne vedelo, čo má kúpiť a dávalo si pozor, aby na niečo nezabudlo. Obchodníkovi sa to zapáčilo a chcel ho za to odmeniť. Vzal z regála škatuľu s cukríkmi, otvoril ju a ponúkol: „Vezmi si, maličká!“ Dieťa si vzalo cukrík. „No len si vezmi, koľko sa ti vmestí do ruky.“ Dievčatko naňho otvorilo svoje veľké oči. „Naber mi ich ty“, povedalo. „Prečo?“, opýtal sa obchodník. „Lebo ty máš väčšiu ruku.““

Tento príbeh je pekným obrazom Máriinho života, pretože práve príbeh jej vyvolenia je dôverou prosbou a ochotou prijímať milosť z plnosti Božích rúk. Jeho ruky sú nesmieme, ako je aj milosť, ktorou obdaroval Máriu. A Mária si ich takisto nenecháva pre seba. Chce sa deliť. Jej ruky sú oveľa väčšie ako tie naše, sú čisté. Ona nás privádza k bohatstvám, ktoré nám prinášajú ruky jej Syna. Keď sa modlíme, nemerajme svoje prosby malosťou rúk našej dôvery, nezabúdajme, že Máriine ruky chcú byť väčšie aj v týchto dňoch. Teológovia celé stáročia žasnú, ako Lukášovo evanjelium citlivo ide ruka v ruke s kľúčovými textami Starého zákona. V tomto deviatniku sa budeme zamýšľať nad mariánskymi obrazmi zachytenými vo veľkých postavách Starého Zákona.

„Najčistejšia Panna Mária, Ty si bola bez hriechu počatá a od tej chvíle plná krásy, a ani najmenej si nebola poškvrnená. Prosim Ťa, prijmi lásku vo tento deviatnik, ktorý Ti prednášame.“

Svätý Bože, nepoškvrneným počatím Panny Márie pripravil si dostojný príbytok svojmu Synovi a pre budúce zásluhy jeho smrti uchránil si ju od každého hriechu; prosíme ťa, daj, aby sme na jej orodovanie aj my prišli k tebe s čistým srdcom. Skrze nášho Pána Ježiša Krista.

1. Streda 29.11.

Predobraz Panny Márie v pramatke Eve

„A blahoslavená je tá, ktorá uverila, že sa splní, čo jej povedal Pán.“ (Lk 5,89)

V čom je Eva predobrazom Panny Márie? Obe vyšli z Božích rúk krásne, čisté, nepoškvrnené. Obe Boh obdaril svojou milosťou, milosťou posväcujúcou a mal v nich veľké zaľúbenie. Obom zveril veľkú úlohu. Tak ako stvorenie bolo dovŕšené storením ženy a tým, že ju Boh Otec daroval mužovi, tak pri dovŕšení spásy Boh Syn dáva ženu mužovi, a teda ľudstvu. Na počiatku je ako Eva dcérou Otca stvoriteľa, potom je darovaná ako manželka a na konci je daná ako matka.

Adam dobre poznal úlohu svojej ženy a dal jej meno, ktoré vystihovalo túto úlohu: Eva – matka živých. Mala svojim potomkom dávať život, nielen telesný, ale aj život milosti, život božích detí. Mária je takisto duchovnou matkou celého ľudstva a jej veľkou

úlohou je milosťou sprostredkovať život všetkým ľuďom. Obe, Eva aj Mária, boli podrobené skúške. Eva žila v raji, mohla jesť všetky rajské plody, len z jedného stromu v raji nesmela jesť a tým dokázať poslušnosť Bohu. Skúška Panny Márie je oveľa ťažšia. Vo svojom živote má prežiť utrpenie. A ako najväčší dôkaz svojej lásky prijíma zo stromu kríža božský plod – umučeného Ježiša. Eva a Mária sa ale nepodobajú v tom, ako obstáli v skúške. Eva padla a priniesla na svet hriech, bolesť a smrť. Mária obstála a sprostredkovala ľudom nový život. Mária ako nová Eva nám otvára cestu do vznešenosti sv. Trojice. V tajomstve Máriinho života nám najsvätejšia Trojica ukazuje úzasnú zjednotenie, ktoré Eva stratila. Zjednotenie Márie s Otcom skrze priateľstvo, ktoré je opakom nepriateľstva s hadom. Zjednotenie Duchom Svätým skrze počatie a zjednotenie so Synom, skrze materstvo.

Ktorú slabosť chcem odovzdať do rúk Nepoškvrnenej Matke, aby mi pomohla obstáť?

Zdravas Mária... Svätý Bože...

2. Štvrtok 30.11.

Abrahám – Mária

„Ona sa nad jeho slovami zarazila a rozmyšľala, čo znamená takýto pozdrav.“ (Lk 1,29)

Evanjelista Lukáš nám rozpráva o Zvestovaní Panny Márie prostredníctvom prirovnania k udalostiam, ktoré sa stali Abrahámovi. Tak, ako veľký patriarcha je otcom veriacich - veď odpovedal na Božie povolanie odísť z krajiny, v ktorej žil, od

svojich istôt, aby začal putovanie do neznámej zeme, ktorá mu bola daná len v Božom prísľube, tak aj Mária. Vkladá plnú dôveru do slova, ktoré jej zvestuje Boží posol a stáva sa vzorom a matkou všetkých veriacich. Abrahám uveril v Božie zaslúbenie, a preto sa stal praotcom vyvoleného národa. Ale skúšky Abraháma stále rástli, až natoľko, že Boh od neho žiada, aby mu obetoval vlastného syna (Gn 22,1-14). Abrahám je aj to ochotný urobiť, ale Boh túto obeť nakoniec nežiada. Pannu Máriu si vyvolil Boh. Má svoje životné plány, ako chce slúžiť Bohu. Ale zrazu sa všetko mení. Boh zasahuje do jej života. Všetko bude inak, ako si ona predstavovala. Anjel jej hovorí, že bude mať syna. Ona nevie, ako to dopadne, nevie, čo ju čaká. Ale dôveruje, že Boh sa postará. Najväčšia skúška ju čaká pod krížom. Boh žiada, aby prijala kríž svojho Syna, aby ho obetovala za spásu sveta. Teraz už nebeský Otec nezadrží ruku, ako to urobil v Abrahámovom príbehu. Ježiš zomiera. Mária sa však nerúha, nepreklína, nezlorečí, ale aj v tejto chvíli plne dôveruje.

Abrahám a Mária prežívajú tajomstvá, nad ktorými uvažujú vo svojom srdci. Toto uvažovanie nie je obyčajným rozprávaním. Grécky termín, ktorý evanjelium používa na definovanie tohto „uvažovania“ je „dielozizeto“ – a pripomína koreň slova „diálogo“. Znamená to, že Mária sa pýta na význam Gabrielových slov (por. Lk 1,29), vstupuje do intimného dialógu s Božím Slovom, ktoré jej bolo ohlásené, neuvažuje nad ním len povrchno, ale zastavuje sa, necháva ho preniknúť do svojej mysle a do svojho srdca, aby pochopila, čo od nej Boh chce, aký je zmysel ohlásených slov. Výzýva nás, aby sme ju nasledovali. Skôr, než niečo posúdime, zamyslime sa nad tajomstvom Božieho sprevádzania a najmä sa nebojme vchá-

dzat' do jeho prítomnosti.

Zdravas Mária... Svätý Bože...

3. Piatok 1.12.

Samuelova matka Anna – Mária „**Keďže jej modlitba trvala dlho, Héli jej pozoroval ústa. Anna si totiž hovorila v srdci, iba pery sa jej pohybovali, ale jej hlas nebolo počuť, takže Héli ju pokladal za opitéu. Preto ju Héli oslovil: „Dokedy budeš opitá? Vytriezvejše už!“ Anna mu odvetila: „Nie, môj pane! Som žena, ktorá má tarchu na duši. Víno a opojný nápoj som nepila, len dušu som si vyliala pred Pánom.“**“ (1Sam1,13-15) „**Ale Mária zachovávala všetky tieto slová vo svojom srdci a premýšľala o nich.**“ (Lk 2,19)

Anna a Mária. Ich príbehy majú niečo spoločné. Obe sa dostali do náročnej situácie. Ich muži boli zmätení. Chceli vyriešiť situáciu príliš chlapeckým spôsobom. Annu Héli považoval za opitéu. Jozef zas premýšľal, že Máriu prepustí. Annina čistá modlitba presvedčila Héliho o jej úprimnosti. Máriina odovzdanosť Bohu, jej čistota úmyslov sa preniesla aj do vzťahu k Jozefovi.

Modlitby biblickej Anny aj Máriine modlitby boli hlboké a autentické. My niekedy môžeme vkĺznuť do omylu, keď sa naša modlitba stane len akýmiśi rozmyšľaním o Bohu. Modlitba však nie je len akási rozumová činnosť o Bohu a našich problémoch. Ona otvára oči našej duše pre pravdu o Bohu a o nás samých, či o našich vzťahoch. Cez modlitbu sa človek dotýka miesta v sebe, kde prebýva Boh. Tento dotyk charakterizuje päť účinkov. Prežívame pocit slobody – od moci ľudí, od očakávania druhých; dostávame sa do spojenia s tým, čo je v nás čisté a sväté – a to je Boh; stávame sa oveľa viac samými sebou, autentickjšími; spájame sa

s nesfalšovaným jadrom svojej osobnosti; cítíme sa doma, lebo kde som pri Bohu, tam som doma. "Viera je modlitba s pohľadom upretým na Boha, nie na problémy." (Oswald Chambers)

Som aj ja ochotný urobiť sľub Pánovi?
Zdravas Mária... Svätý Bože...

4. Sobota 2.12.

Archa zmluvy - Mária „**A v nebi sa otvoril Boží chrám a v chráme bolo vidieť archu jeho zmluvy... Potom sa na nebi ukázalo veľké znamenie: Žena odetá slnkom, pod jej nohami mesiac a na jej hlave veniec z dvanástich hviezd.**“ (Zjv 11,19, 12,1)

Sv. Ján v nebeskom chráme nevidel len archu Starej zmluvy, ktorá bola v srdci chrámu starovekého Izraela obklopená oblakom slávy pred sedemramenným svietnikom. Ján videl archu Novej zmluvy, nádobu, ktorá bola vyvolená, aby raz a navždy priniesla na svet Božiu zmluvu. Čím bola starozákonná archa vzácna? Nebolo to akákoľvek drevo, ani zlaté ozdoby. A neposväcovali ju ani vyrezávané postavy anjelov. Archu posväcovala zmluva naplnená Božou prítomnosťou, ktorá sa v nej nachádzala. Vnútri tej zlatej skrine (nádoby) bolo desať prikázaní, Božie slovo napísané Božím prstom; manna, záračný chlieb, ktorý zosielal Boh, aby nasýtil svoj ľud na púšti; a kňazská palica Árona. Nech už archu posväcovalo čokoľvek, Máriu to posväcovalo ešte väčšmi. Ak sa v prvej arche ukrývalo Božie slovo na kameni, v Máriinom tele prebýva vtelené Božie Slovo. Ak bol súčasťou prvej archy záračný chlieb z neba, v Máriinom tele spočíval Chlieb života, ktorý navždy premohol smrť. Ak sa v prvej arche nachádzala zdedená palica dávneho kňaza, v Máriinom tele prebývala božská osoba večného kňaza Ježiša Krista. Ak archa zaručovala Božiu

prítomnosť, tak v Márii sa táto prítomnosť prejavila dokonalým osobným spôsobom. Každý z nás je povolaný byť chrámom, archou Ducha Svätého.

Čím je naplnené naše srdce? Je nádobou hnevu alebo Božej milosti?
Zdravas Mária... Svätý Bože...

5. Nedela 3.12.

Mojžiš, horiaci krík - Mária, horiace srdce „**V šiestom mesiaci poslal Boh anjela Gabriela do gallejského mesta, ktoré sa volá Nazaret, k panne zasnúbenej mužovi z rodu Dávidovho, menom Jozefovi. A meno panny bolo Mária.**“ (Lk 1,26-27) „**Mojžiš pásol ovce svojho test'a, madiánskeho kňaza Jetra. Keď raz hnal ovce na púšť, došiel k Božiemu vrchu Horeb. Tu sa mu zjavil Boží anjel v ohnivom plameni z trňového kríka.**“ (Ex3,1-2)

Prostredníctvom tejto pozoruhodnej udalosti sa Mojžiš stretáva s Bohom na vrchu Horeb. Horiaci ker, ako je opísaný v Svätom Písme, je zjavením sa Boha v podobe, ktorá je viditeľná pre človeka. Krík nezháral, tento jav však nebol až taký výnimočný. Oveľa dôležitejšie bolo Mojžišove srdce schopné zastaviť sa a ponoriť do hĺbky. Mojžiš bol schopný v tomto ohnivom kríku počuť Boží hlas. V obyčajný deň na pustatine. Nechal sa dotknúť Bohom. Boh mu odhaľuje svoje meno, prezrádza mu, kým je, pre neho i pre Izraelský národ. Potom mu dáva poslanie vyslobodiť ho. Niečo podobné sa odohráva aj v Máriinom príbehu. V jeden obyčajný deň bola schopná, otvorená pre výnimočné stretnutie sa s Bohom. Boh cez archanjela už neprezrádza, kým je (to povedal Mojžišovi), teraz dáva dôraz na to, aby odhalil, kým je žena menom Mária. Je milostiplná, a Pán je s ňou. A potom jej dáva poslanie: stane sa Matkou. Mojžišov a Máriin

príbeh nás chce povzbudiť, aby sme sa nebáli obyčajných dní. V každom okamihu života môžeme zažiť výnimočné chvíle. Niekde na nás čaká Boh v „horiacom kríku“. Túži nám povedať, kým je pre náš život, aj to, kým sme v jeho očiach. A potom nám dáva jedinečné poslanie.

Cez čo sa mi najviac prihovára Boh? Čo bolo pre mňa tým horiacim kríkom?
Zdravas Mária... Svätý Bože...

6. Pondelok 4.12.

Mária - dcéra sionská „**Jasaj, dcéra sionská, plesaj, Izrael! Raduj sa a vesel' z plného srdca, dcéra Jeruzalemská!**“ (Sof 3,14) „**Zdravas, milosti plná. Pán s tebou!**“ (Lk 1,28)

Sv. Ján Pavol II. v encyklike Redemptoris Mater píše: „Dôvod tohto dvojakého pozdravu spočíva v tom, že v duši tejto "dcéry Siona" sa v určitom zmysle prejavila všetka "sláva milosti"; tej milosti, ktorú "nám Otec dal vo svojom milovanom Synovi". A vskutku - posol pozdravuje Máriu ako "plnú milosti": nazýva ju tak, ako by toto bolo jej pravé meno. Nenazýva ju menom, pod akým je vedená v pozemských záznamoch: Miryam (=Mária), ale týmto novým menom: "plná milosti".“ Evanjelista Lukáš ukazuje Máriu ako nábožnú židovku, ktorá sa veme podriaďuje Zákonu a pozná dobre Starý zákon, o čom svedčí najmä jej Magnificat. V obraze Zvestovania a Navštívenia Lukáš predstavuje Máriu ako Dcéru Sionskú (v tom zmysle, aký tento výraz mal v Starom zákone), teda ako kvet Božieho ľudu. V anjelovom pozdrave je Mária nazvaná „plnou milosti“; v gréčtine má termín „milosť“ - charis, rovnaký koreň ako slovo „radosť“. V tomto výraze je zároveň objasnený dôvod Máriinej radosti: radosť pochádza

z milosti, teda zo spoločenstva s Bohom, zo živého spojenia s Ním, z toho, že sa človek stáva príbytkom Ducha Svätého, že sa necháva úplne formovať Božou činnosťou. Anjelov pozdrav je teda pozvaním k radosti, k hlbokkej radosti! Ohlasuje koniec zármutku, ktorým svet trpí kvôli ohrozenosti života, kvôli utrpeniu, smrti alobe, kvôli temnote zla, ktorá akoby zatienovala svetlo Božej dobroty. Je to pozdrav, ktorý stojí na začiatku evanjelia, Dobrej zvesti. Mária ako dcéra Otca stvoriteľa, dcéra Sionská, v plnosti prežíva svoju úlohu. Prežíva vnútornú radosť, vie, kým je, Božou dcérou. A stále viac. Ako vnímam to, že som Božím synom/dcérou? Akou milosťou ma dnes chce Otec obohatiť?

Zdravas Mária... Svätý Bože...

7. Utorok 5.12.

Zamieriť k horám.
Dávid - Mária

„**Potom sa Dávid vybral a šiel, aj všetok ľud, ktorý bol s ním, do júdskej Bály, aby odtiaľ doniesli Božiu archu.**“ (2Sam 6,2)

„**V tých dňoch sa Mária vydala na cestu a ponáhľala sa do istého judejského mesta v homatom kraji.**“ (Lk 1,39)

Lukáš nám rozpráva príbeh, ako Mária navštívila Alžbetu. Lukášov jazyk akoby kopíroval opis Dávidových ciest, keď priniesol archu zmluvy do Jeruzalema. Príbeh sa začína tým, ako Dávid vstal a odišiel (2 Sam 6, 2). Lukášovo rozprávanie o Navštívení sa začína podobne: Mária sa „vydala na cestu a ponáhľala sa“ (1, 39). Obaja na ceste došli do homatého judejského kraja. Dávid svoju nehodnosť vyznáva slovami: „Ako príde Pánova archa ku mne? (2 Sam 6, 9) - slovami, ktoré ako ozvenu opakuje Alžbeta, keď k nej prichádza Mária: „Čím som si zaslúžila, že matka